

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoј móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłał;
Wšědne dny;
Džeń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čel!

↳ Serbske njedželske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicziščežerńi w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

6. njedžela po swjatej Trojizny. 2. Tim. 3, 15—17.

„W domje mudreho je lubosny schaz“, praji předar Salomon (21, 20). Snajesch jón, lubny čítarjo? „Ja wěm schaz jara wyšoki, wón sloty je a krašny a wutrobu mi swjekeři, haj na swěcže njei' žadny schaz tak jašny“, spěwa jedny našich duchownych kherluschow. A macž přenjeho luthersteho mišionara, Ziegenbalkowa macž, sawola na swojim smjertnym ložu swoje džěczi k bebi a džěcše: „Dube džěczi, wulki schaz wam po bebi sawostaju. Pytaježe jón swěru! Wschědnje sym jón se swojimi khljami macžala.“ A nětko wěsch, kajki schaz ja mēnju. Tón schaz — „to słowo Bože je, kotrež Bóh Anjes kam plodži; to do njeješ naš powjedže a pokáže, tak w žiwjenju so kłodži“ (kherl. 178, 1. 2.).

Biblija je tón schaz. Ale je nam to wona tež wopravdže? Je wona to tebi?

Biblija je najbóle roščěrjena kniha na swěcže. 235 milionow swjatosok pišmow je so w šarženym lěstotku rošpschedało mjes 166 mil. evangelskich kšesčžijanow. 235 000 000, kajka hobrška licžba! A tola — biblija njeje pola naš w tej česčzi, kotraž jej khlucha. Biblija wobhladuje so s wjetšcha jeno jako kniha sa schulu. Hdž je najstarsche džěcžo w domje schulu wukhodžilo, dostanje druhe jeho bibliju a tak dale, hacž najmlódsche se schule stupi a potom s čítanku a s druhimi schulskimi knihemi hromadže tež bibliju sobu na bok pokóži. Wona je wu-

kluzila. Pola wulkeho džěla našeho luda biblija ničžo druhe njeje, hacž kniha sa schulu, ale žana kniha sa žiwjenje, žana kniha sa swójbu, sa dom a lud.

To ma so wulžy wobžarowacž. Biblija je wšchak tola kralowa mjes wšchitkimi knihemi, kiž ma we swojej kradnej drascže nješmērne poklady kšowane; wona je najwjetšcha dobrocželka čłowjekow, tak stara hižom a tola wěcžnje nowa a wěcžnu mlódoščž podawajo wšchitkim, kiž s njei wšchědnje wobkhadžuja; ta žitna ljubja sa žyke čłowjestwo, kotraž ma khlěba dosčž sa wšchitke po swojej sbóžnosčži žadosčžime dušche; to jenicžke strowe selo a lékařstwo sa khorý swět — haj, to je, to chže nam biblija bnež, a tola nješku žane knihi w našich dnjach bóle sazpite, hacž biblija, a mjes tym, so našch lud na knicžomne kšwětne knihi, pišma a lopjena s hromadami pada kaž muchi na jědojtu, s zokorom pošypanu papjeru, leži wona sabyta a saprosčhena w kucziku. Njeje dha na čašbu, so bebi wot Anjesoweho japosčtoła sažo prawje wótšje pschivolacž damy: Ty kšesčžžijanski ludo, mēj w česčži swoju bibliju!?

Wěj w česčži swoju bibliju!

Wopomá 1. čžeje słowo je;

2. k čzemu je wužitna;

3. komu so jejne žohnowanje dostawa.

1. Bibliju mašch we swojim domje. Derje tebi! Khdudy to dom, hdžež ani biblija njeje. Ale wěsch tež, schto s njei we swojim domje hospoduješch? Wšmi ju dele s kniherza a wotewr ju. Čžitaj tu, čžitaj tam, čžitaj,

hdžež chzešch — wěsch, schtó tu s tobu rěczi, czeji hlóš tebi tu napischecziwo klinczi na wšchěch stronach? „Wschitko pišmo je psches Bože nadunjenje date“, praji našch tekst. A schtóž tu Pawoł wobšwědca, temu pschihlošuje Pětr: „Čzi šwjeczi Boži ludžo šu rěcželi, nanuczeni wot šwja-teho Ducha.“ To placzi niz mjenje tež wo pišmje noweho testamenta. Jesušowi wuczobnizy mējachu prajene: „Wy njejsče, kiž rěcžicze, ale wascheho Wótza Duch je, kiž psches waš rěczi“, a wobšwědca nam: „My njejsmy ša lešnyimi bašniczkami schli, my šmy jo wot teho Anjesa dostali.“ Wyschische wschitkich profetow pať a japoschtolow steji tón, kotryž jako Boži jeniczki narodženy Ssyn nam wo šwojej wuczbyje wobšwědca: „Ja njejsym šam wo šebi rěcžal, ale tón Wótz, kiž je mje pólal, tón je mi pschifasnju dať, schtóž ja cžinicž a rěcžecž mam; teho dla, schtóž ja rěcžu, to rěcžu ja tať, jako mi Wótz je powjedzil“ (Jan. 12, 49. 50). Potajkim Bože šlowo jow, Bože šlowo tam; starý testament Bože šlowo a runje tať tež nowý testament. Anjes krašnosče šam nam to nanaj-wěščizšeho wobšwědca. — Čzeho šthrobła šo potajkim czi, kiž w našchich dnjach wudawaja, šo je biblija kniha polnych bludow a bašniczkow, kiž chzedža niz wuczobnizy, ale šudnizy biblije byčž a še šwojim rošomom haťle wupytowacž, schtó ma placžicž a schtó niz? Ša toho wudawaja woni Anjesa Jesuša? Čžescziwa bojoscž, kotruž šmy jemu winojczi, nam to šakaže prajicž. — Šo pať je biblija Bože šlowo, njewopokaže nam to hižom jejne džiwne šdžerjenje a wobarnowanje? Woni šu bibliju hidžili, kaž žane druge knihi, ju pschescžehali, hanili, na schčžepowzach spalili; ale to ma wona psches jene s tym, wo kotrymž wona šwědca, šo je kóždy cžaš šašo stanyła, hdyž běchu ju schizowali, a tať šwoje bójške šempšchindženje wopokašala. Biblija je wot Boha. — Wěrnó wschať je, cžlowjefojo šu ju pišali, ludžo wschelakeho powołanja, kralojo, paštrjo, wóškowodžerjo, měschizy, šudnizy, lěkarjo, ryba-kojo, žlonizy. A w kaťkich wschelkich cžašach! Móššaf, přeni špišacžel, je 15 štow lět do Šhryštuša žiwý byl, a Šan, pošledni špišacžel, je haťle wokolo lěta 117 po Šhryštušu wumrjel. Ša 16 štow lět je biblija špišana. A w kaťkich wschelkich krajach! Něšotre knihi biblije šu w šwjatym kraju pišane, něšotre w Egipšowskej, něšotre w Afširifkej, něšotre w Babilonškej, něšotre w Malej Afšiji, něšotre w Grichifkej, něšotre w Štalskej. A tola pschi wschej taťkej wschelakosczi pišarjow, cžašow a krajow je jedyn duch a jena myšl, kiž šo we wschitkich jednotli-wych knihach wupraja, jena wuczba, kiž šo tu pschipowjeda, jedyn pucž š sbóžnosczzi, kiž šo nam tu pokáže. Š czeho tale pschesjenoščž? Šeno s teho, šo je biblija wot Boha. — Ale najwěščizšiche šwědčenje ša to mašch tehdy, hdyž to šhonišch we šwojej wutrobje. Pschetož tón Anjes praji: „Čže-li schtó wolu cžinicž teho, kotryž mje pólal je, tón šhoni, hačž je ta wuczba wot Boha, abo hačž ja šam wo šebi rěcžu.“ A schtóž je to šhoniť, tón žaneho šwon-towneho wopokašma wjazy njetrjeba, tón položi ruku na šwoju bibliju a rjekuje š žonje a džěcžom a domjazym: Šawěščze, tón Anjes je na tutym měščze; na kóždej papjerzy, w kóždym šlowje tutych knihow Bóh šam s nami rěczi. — Měj w cžesczi šwoju bibliju!

2. Wopomń, š cžemu je wužitna. Dofelž je šwjate pišmo psches Bože nadunjenje date, „móže tošame cze rošwucžicž š sbóžnosczzi psches wěru do Šhryštuša Jesuša.“ Šdže šu na žylym šwěcže w tych wulkich knihownjach, kiž

maja hušto wjele štow tamšynt šwjaškow, jene jeniczke knihi, wo kotrychž mohło šo tole prajicž! Tu wone šteja, wschitke te wschelke knihi, jene pschi druhim, stare a nowe, wulke a male, a schtóž je w běhu lěštotetkow cžlowški duch wu-myšlil a cžlowški rošom wuškledžil, to steji w nich nam š wuczbyje napišane, ale š sbóžnosczzi naš žane njemóža rošwucžicž; to cžini jenicžy biblija, jenož wona nam Šhry-štuša pokáže a wobšwědca nam, šo njeje w žanym druhim sbóžnosczž, tež njeje žane druge mjeno pod njebjom cžlo-wjekam date, w kotrymž mohli sbóžni byčž. Šchtóž Jesuš w nastupanju stareho testamenta Židam pschiwola: „Wob-hoičze šo w pišmje; pschetož wam šo šda, šo macže wěcžne žiwjenje w nim, a to šame je, kiž wo mni šwědca“, to placzi hiščze wjele bóle wo nowym testamencze. A dofelž tať žyťle pišmo wo nim šwědca, kiž je nam wot Boha šcžinjeny š mudrosčzi, š prawdosčzi, š šwjecženju a š wu-móženju, je wone nam wužitne š wucženju: Wone naš wuczi Boha šnacž a Šesom Šhryšta lubowacž; š dowje-dženju: wone pokáže nam našch hrěch a dowjedže naš, šo bychmy bjes wumóžniťa pod Božim hněwom wostali a šhubjeni byli; š šwarjenju: wone cžeri naš, kiž šmy po šwojim starým cžlowjeku š dobremu tať lěni a š šlemu tať pokhileni, do wschědneje pokuty; a š polěpschenju w prawdosčzi je wone nam wužitne: wone nam pokáže Šhryštušowu prawdosčž, šo bychmy ju šebi psches wěru pschizpili a w džakownej lubosčzi plody prawdosčže pschi-nješli. Š jenyim šlowom, šwjate pišmo čže nam š temu škužicž, „šo by Boži cžlowjek dokonjany byl, š wschemu dobremu škutku hotowy“. Dyrbju czi taťkeho „Božeho cžlowjeka“ pokasacž? Šladaj na Luthera! Wohlej jeho, kať wón žyrkej wucžisczi, kať wón bibliju pscheložuje, kať wón předuje, wuczi, duchowne šhěrlušche špěwa a na wscho štadło šedžbuje; wohlej jeho hluboťu pokutu, jeho wješelu wěru, jeho škalufrute dowěrenje na Boha, jeho džěcžaze šmyšlenje; wohlej jeho, kať šo modli, kať šo stara ša šwój dom, kať druhich trošchtuje, kať cžicho cžerpi a sbóžnje mrje. Š wschemu temu je jemu biblija pomhaťa. Š šawěščze, wona čže a móže tež tebe š pravemu Božemu cžlowjeku šcžinicž.

3. Šeno nješabudž, komu šo taťke žohnowanje dostawa. „Dajcže temu šlowu Šhryštušowemu bohacže mjes wami bydlicž we wschej mudrosčzi; rošwucžcže a na-pominajcže šo šami s psalmami a s šhwalobnyimi a š du-chownymi šhěrlušchemi, lubošnje špěwajo temu Anjesu we šwojej wutrobje.“ Tať je wěščze bylo w tym domje, w kotrymž běšche mlody Timothej wotrošl. Ššwjaty Pa-woł dawa jemu jowle to šwědčenje, šo wot małosčze šwjate pišmo wě. Šak bě Timothej š taťkemu šnajomštwu šwj. pišma pschischol? Šeho macž Šunike a jeho wowka Lois běšchtej jeho hižom šahe w pišmje rošwucžowalej, běšchtej jo jemu lube a drohe šcžinilej a do jeho wotewrje-neje wutrobny tamne šymješcha bohabojoščze wušhwalej, kiž potom tať wješele šesthadžachu a krašne plody nješechu. Wy staršchi, wošebje wy macžerje a wowki, kaťki rjany nadawť je wam jowle pokasany! Wucžcže šwoje džěczi hižom wot małosčze šwj. pišmo a wodžcže je tať š temu bójškemu džěcžipschecželej, kiž je prajil: „Dajcže džěcžatkam še mni pschińcž a njewobarajcže jim, pschetož taťkich je kraľestwo Bože.“ Čžašy móža pschińcž — schtó wě, kať bóršy — hdžež šo tež pola naš, kať hižom w něšotrych druhich krajach, žadny katechizmuš a žana biblija wjazy w ludowych šchulach njewuczi. Něčch dha šchescžizjanski

dom čim šwěrnisho šwoju pschibłuschnosć dopjelni. Njech nasch šerbski lud šebi šwoju staru škwalbu wobłhowa, so Bože šłowo lubuje. Džeržmy, šchtož mamy, so by ničto njewsał naschu křonu. Ty mlody šyno, ty mloda džowfa, ty mužo, ty žona, ty šchědžiwzo na kromje rowa, wostań pschi tym, šchtož šy namuknyl a tebi je dowěrjene. Wostań we šwěrnym pošłuchanju a nutrnym čitanju Božeho šłowa. Ty mlody čłowjecze, kiž šnano hišćeže šam šwoju bibliju nimasch, nałož šwoje přenje šašlužene kroschki k temu, so by šebi bibliju kupił. Ščōždy konfirměrowany šchesczjan dyrbjal šwoju bibliju šam mēč. A to niz jeno w šchinje a šhamorje, niz jeno we hłowje a pomjatk, ale we wutrobje. A čži po njej! Šišmo wjedźicž je dobre a nušne; ale šchtož šwojeho šnjela wolu šnaje a tola njecžini, tón budže dwójzy šchwifany. Wjedź šwoje žiwjenje po bibliji, dha masch ju prawje w čžesczi, a Bože žohnowanje čže pschemodži psches čžaš do šbōžneje wēčžnosće.

Šamjeń.

K. w P.

Troscht psches rjany šón.

Na šupje Sumatra pschi Afiskej šu šchesczjanste wošady mjes pohanami, wot mišionarow š Barmena šastarane. Mišionar Melker wot tam tole pišasche: W malej wjeszy Bea Radja maty wobšedžeł bydli, kiž ma jara pobožnu žonu. Wona štaj šhudaj, ale pilnaj a mējšchtaj hōłza a holeczku: Ta holeczka, kotrejž Mirjam rēfachu, pilnje do šchule šhodžesche a derje wufnjesche. Duž šthori Mirjam na widliščęža. Šižom najajtra macž widžesche, so njeje žana rada wjazh, ale so holeczka wumrje, a teho dla šwojeho mužja prošesche, so by šo š njej modlił a to džęčžo Šesubej porucžil. Tón pak šo šarjekny a džesche: „Šdžž ja prošču, so njech šo Boža wola štanje, dha šebi Wōh po tu holeczku pschińdže, to ja wēm; ja pak njecham, so wona wumrje, teho dla tež njebudu šo modlicž.“ Duž šo macž šama poklakny a žaloscžesche, so by Wōh tu wobohu wacžku wot čžežęje šhorosče wumohł a ju pak wustrowil abo k šebi wsał. Ta holeczka na to wumrje.

Šunjež bēšche macž nad tym jara šrudna, pschińdže wona tola njedželu ke mišči a wopofasa tež hewał, so njemorotofasche, ale šo Bohu porucži. Naš w nožy ju šašo wulki štył nadpadny, so špacž njemōžesche, ale dyrbjesche špochi plakacž. Duž wona štanj, poklakny šo pschi ložu a džesche: Luby wumōžniko, wodaj mi tón hrēch, so šym pschęzo tajka šrudna a bych šwoje džęčžo rada wi-džaka; budž mi hnadny a špokoj moju dušchu!

Na to šo šašo lehnj, wušnny a mējšche tutón šón: Šej šo šdasche, so na wyšokaj horje šedžesche, kiž bē wot njebjeskeho šwētka roššwētlena. Wjšche teje horj šwētłina ležesche a w njej štejesche krašny muž, kaž Šesuf. Tón rošdžēli tu mħtu a jejna Mirjam štupi š njeje dele, šydnj šo na jejny klin a džesche: „Luba matka, čžeho dla dha šy pschęzo tajka šrudna a wo mnje placžesch? Wjš šmy tu wšchitzj wješeli a šbožowni, ja a Mariana a Šarepta. (Tutej jejnej towaršchj bēšchtej přjedy njeje wumrjelej.) Wjš šhwalimj pschęzo lubeho Boha. Šraj nanaj, so šo rudžicž njeshmē. Budžęče šwěrnj hacž do šmjercę, dha budžemy na pošledku wšchitzj w njebjesach w hromadže.“

Na to wušłyscha ta macž šnaty hłōš, tón wołasche: Mirjamka pōj! a jejna holeczka šo šašo miny. „Šdžže džesch, moje džęčžo?“ macž š móžnym hłōšom wumōła a wotucži.

Šejny muž bēšche hižom štanjenj, štejesche pschi wohniščęžu a hrējesche šo. Šwojeje žonine šłowa šlyšchawšči, praschesche šo: „Šchto dha čži je, so naschu Mirjamku wołasch? Ta je tola njeboha!“ Wšcha pošna wješela macž š loža škocži a jemu tón rjany šón wupowjeda. Šotom šo wobaj poklaknyšchtaj a šo Bohu džakowaschtaj, so je jeju lube džęčžatko k šebi do njebješ

wsał. Wot teho čžaša štaj wobaj kručę troschtowanaj a njepłakataj wjazh.

Boža rēč.

Wobdarjeny mlody čłowjek w Šchwyzj, š mjenom Šesjer, njechasche wjazh we šwojej domišnje wostacž. Šako wustojny tyšcherški budžišche wšchaf wšchudžom šwōj rjany šhlēb namakal, ale jeho do dalokosče čžerjesche; w Amerizj šebi myšlesche, wšcho šbože namakacž. W pošnej šwobodže, wo nitohu šo njestarajo, šo wōn šameho a šwojich towaršchow naręčęčž pocža, so Wōh do žyła njeje. Wššo nētko tež w jeho džēle wšcho Bože žohnowanje pobrachowasche; tež wšchelka druha nusa šo pschida, hacž bē mlody čłowjek škōncžnje tak daloko, so wobšamkny, šwojemu žiwjenju šam šōnž ščžinicž. Tak ras wječžor šamlutki a wopuschęžentj, po čžēle a dušchi wšchōn šdrjeny pschi brjosh rēki Mississippi štejesche, w kotrejež žōłmach čžyšche — kož mēnjesche — wēčžny wotpocžint namakacž. Šdžž tak do hłubokęje, jafneje wodj hladašche, dha w žōł-mach na jene dobo wotblył rjaneje hwēšdy wuhlada, kiž psches roštorhane mrōčęle pschęčželna dele šwēčžesche. Tuta hwēšda pak mlodeho čłowjeka, kiž bē hižom kaž šhubjenj, k rošomej dowjedže. Bēšche takama tola kaž pošelnicža, kiž jemu štrowjenje wot Boha pschinjesche, do kotrehož, kaž šebi myšlesche, dołho wjazh njewērjesche, na kotrehož pak šo nētko šašo dopomni. Tak bēšche Wōh šam psches tule hwēšdu k njemu rēčal a jeho šašakku wutrobu namakal. Nētko šo takama š nožy šadwēlowanja k njemu šbēhasche.

Na šnutštownym čžežim bēdženju drje pschi tym njepobrachowasche, tola luby Wōh šo ša to štarasche, so šo wobohemu čłowje-kej duchowna rada a pomož dosta. Š wopředka wōn hišćeže pschi šwojim tyšcherškim džēle wosta; bōrny pak bēchu šamōžni ludžo na tuteho pobožneho a šbože šwojeje dušche pntozeho Šesjera kēžblimi a dachu jemu na duchownštwō šchtudowacž. Pošdžišcho šo wōn do Šēmškeje pschęšdli, hđžęž je najpřjedy pschi pošnōžnym morju a škōncžnje njedaloko Šlberselda š wulkim žohnowanjom šlutkowal.

Njech teho dla ničto tež w najwjetškej nušy nadžiju njepušchęži.

Hłōd po Božim šłowje.

Wšchelate na to pošajuje, so je w naschim čžašu malo hłōdu po Božim šłowje; ale šlyščęče: W katholicim italskim kraju psched wjazh lētami knihikupž wulku italsku bibliju š wobrašami wuda. Biblija 10 frankow abo 8 hritnow placžesche. 50,000 biblijow pak bē šo čžičęčžako. Šo malej šhwili bēchu wšchē šrospschedane. Wšchitzj kupowachu, bohacži a šhudži, wošebni a nišy, mēšchęženjo a wješni, tež mēšchizy. Šacž do lēta 1888 mējachu tam bibliju ša zuse kęzafške knihi. Duž wudawat hnydom šašo nowy wudawš tamneje biblije wuda. Njeje to šwješelazy hłōd po Božim šłowje?

Nještrahuj šo šmjercę.

Šobožna žōnška bēšche hižom dlējšči čžaš šhora. Šejna šhorosčž bēšche tajka, so po čłowski mēnjenju žaneje nadžije na wotšhorjenje njebē, wjele bōle jejna mōž bōle a bōle hnjjesche. Tola pak tuta žōnška teho šnajesche, kiž bēšche šmjercži mōž wsał, a jejne myšle wšchelate dnj huščžišcho we wēčžnosčži hacž w čžaš-nosčži pschębhwachu. Pschi wšchēm tym pak mējšche tola wulku bojoščž psched šmjercęžu. „D hdy bych hižom pola Šhryštufa byla!“ tak by husto šdžchnyła. Wjele bolosče jej to čžinjjesche, so šo, hdyž tola psched šamej šmjercęžu štejesche, na šmjercęž wješelicž njemōžesche, šchtož pak jako šchesczjanka dyrbjala, kiž wē, so je šmjercęž ša wērjazeho dohycę. Tole tež ras šwojemu duchownemu,

kiž ju w khorosczi wophtacž pschindže, prajesche. Duchowny bebi tu wěz trochu pschemyšli; potom pač, kaž by wo zyle něčim druhim rěčecž chyzł, takle počza: „Njewěrnno, wasch kyn Robert bórny do Ameriki pojědže? — „Haj,“ khoru wotmolwi, „sa tsi njeđzele.“ — „Dha ma“, šo duchowny dale prajesche, „tola wěšče puczo-wašski pjenjes hižom w šafu?“ — „Ně,“ tamna rjetny, „čzemu dha tež dychbjał?“ — „Alle“, duchowny dale rěčesche, „dha směje tola wo njón prawje wulku staroscž? — „Ma žane waschnje,“ žónsta šnapšhecžiw, „wón wě, šo jón džeń do šwojeho wotpuczo-wanja wěšče dostanje; pschetož te pjenjes hižom na banzy leža.“ — Duž duchowny džesche: „Čzemu dha nětko hižom wjekele na wumrjecze trjebacze, hdyž hišcže tak daloko njejšcže? We šwojim čzašu wam jo Boža hnada wěšče wobradži.“ — Žónsta bu směrowana a hdyž bě jejna hodžinka pschischla, je tež wona spěwacž mohla: Ša bebi žadam prjecž čzahnyčž a pschi Šhrystušu byčž.

Tak Bóh tež nam w prawym čzašu nufnu móz dawa, šo šo ničeho prjedy bojecž njetriebamy. Šhrystuš je tež hakle w Geth-semane počzał štyšniwy byčž, hdyž bebi na čzěški džeń na Golgatha myšlesche, a potom je jako prawy ryčzeč bjes morfotanja čzěrpił; našchi lutheršny, t šmjerczi šašubženi wótzojo šu šo tež psched šmjerczu bojeli, a šu potom tola šmužicze šwoju šchiju wótrej šekerje podali. Duž njebudž štyšny, hdyž šo psched šmjerczu štrachujesč; šhodž jeno, kaž šo wěrjazemu šaleži, dha čzi šmjercž tež wjekele pschinješe, šo šměsch te Šhrystušej čzahnyčž.

Šserbska rěčž.

W nalětnim čzašu ras psches kuku džěch. Ma njej bě naj-rjeńšcha trawa a w njej wšcho počne najrjeńšchich kwětkow. Potom džěch na polo; tež mjes žitom bě wjele kwětkow, škóncžnje štipich do šahrodki. Tam kčžejachu najrjeńšche róže, lilije, nješapomnicžki a druge kwětki. A kóžda kwětku běšche se šwojimi šopjeschami, barbami a se šwojim wonjenjom woprawdžita krašnosčž šama. Duž bebi na to myšlach, hdy bychu tute kwětki wjazy njerostle, tak wjele by nam š tym na šemi pobrachowało; haj, ani jeneje parowacž njechal. Šo šo wšchal štanje, šo psches wurodowanje lěšow a psches šažozenje polow šo tu a tam tajka kwětku zyle š krajo, haj se šemje šhubi. Šo pač je potom tola jara se šchodu; hacž runjež je to jeno kwětku.

Wny šak mamy hišcže wjele dróžšche kubla wot Boha na šemi, kiž šo bohuzel tež druhdy se šemje pošhubja. Wnyšlu bebi na čłowšku rěčž. Šwoju rěčž bebi žadny lud šam wumyšlił njeje; tu šamu je jemu Bóh dač. A šajki krašny dar to je! Ša šama čzi šłowa dawa, šo móžesch do nich šwoju šrudobu a šwoje wjekele, šwoje žadanje a šwoje warnowanje a wšch šwoje myšle položicž. Š kajke bohastwo leži tola w čłowškej rěčži! A šajki krašny twar je wona! Špominaj jeno na šwoju šerbsku rěčž a pšchemyšli bebi jejne bohastwo na šłowach a na pscheměnjenu šłowow! A tola šu šo nělotre rěče zyle se šemje šhubiše, kaž egiptowška, indiška a druge, a wučženi nětko w štarych liščinach a na šamjenjach napišane powoštanti tudyh rěčžow phtaju a je w hromadu štajeja, šo bychu tak š najmjeńšcha hišcže něšchto wu-šhowali. Našcha rjana šerbska rěčž šo hišcže rěčži. Alle bohuzel wšchudžom š njej do šady hicž počžnje. W šchulach šo doščž nje-wuknje a we wšchelakich domach šu štarschi tak hlupi, šo ju je šwojimi džěčžimi wjazny njerěčža. Šdyž pač w žanym domje štarschi ju š džěčžimi njerěčža, hlaj, tam šu na kuku štipili a rjanu kwětku š šorjenjom wutorhnyli. A hdyž jich wjele takle čžini, dha dychi šo krašna kwětku šerbskeje rěče š našcheje lubeje Šužizny škóncžnje zyle šhubicž. By tu potom tež tak rjenje byčlo, kaž nětko? Bychu našche Bože domy potom tež hišcže tak počne byčle, kaž nětko?

Šdyž je w žanym kraju rjana kwětku počžala žadna byčž dha ju hladaju, šo by šo rošmnožička a tak wostala. Š šo bychu tola wšchitny šerbszy štarschi na to džerželi, šo by w jich domach a w jich wótžnym kraju lubošna róža šerbskeje rěče šo nješhubila!

Wšchelake š bliska a š daloka.

Š Rošacžiz. Šańdženu wutoru, 9. julija, šwjecžesche knjes šaracž Wicžas-Rošacžanski 25 lětny jubilej šwojeho škutkowanja jako duchowny. Š tutej dostojnej a hnujazej šwjatocžnosčzi běšche šo nahladna licžba jeho šastojńškich bratrow, šerbskich kaž němškich, š bliska a š daloka, se šakšesje kaž š Pruskeje, šeschla. Šdyž běšche šo hižom w šańdženym dezembu, w kotrymž by šo šónle po pra-wom hižom dychbjał šwjecžicž, nělotrežšuli šbožopšhecže jubilaraj pschipoškla, běchu šo šańdženu wutoru dopošdnja žyrkwini prjodš-štejerjo na šarje šeschli, šo bychu šwěrnemu a derje šašlužbnemu předarjeje a dušchompastyrjeje Rošacžanšesje wošady, kiž něhdže 20 lět w čžichim duchu, ale se šprawnej a horzej lubošcžu teje wošadže šluži, šwoje pschipošnacze a šbožopšhecža wuprajili. Šnaty šsche-šcžijanski wobras (12 lětny Šesuš w templu) běšche widomne šnamjo čžesčžowanja se štrony wošady. — Šo tny běchu šo pschikhadžazy duchowni t nutrnej a čžesčžowazej šwjatocžnosčzi šhromadžili, w šotrejž šo šašlužby jubilara, š čžichim duchom škutkowazeho, pra-wje wobšwětlachu. Šnjes šaracž Šróbšak-Šrodžiščezanski, jako pschedšynda škonferenzy šerbskich duchownych, šotijž běchu šo w boha-tej licžbe šeschli, wušbėhomasche jubilara, nělotrežšuli štaroscže a čžěrpenja na pucžu jeho žiwjenja, ale tež bohateho žohnowanja jeho škutkowanja a rjaneje pschiwikšiwoscže jeho pschecželow t njemu špominajo. Šubilar je wošebje rošymil, žiweho ducha mišionštwu we šwojej wošadže bebi šdžeržecž a pschisporjecž, tak šo Rošacžanska wošada w nastupanju woprowanja ša šwj. mišionštwu šwojeho runjecža phta niž jenož w zylej šakškej krajnej žyrkwini, ale drje tež w zylej Němškej. Šako šwjedžeńški dar běšche šerbska škonferenca tepich pschepodač. Šotom knjes šastor primarius Šallenštein t. jubilaraj šbožopšhecža Šubijšesje předaršesje škonferenzy wupraj, w šotrejž je wón šwěrne pschecželštwu se šastojńškim bratrami hajil. Š darjenjom šcžěńškeho čžapniku běšche tale škonferenca šwoju šedž-bliwoscž wopokajala. Šnjesaj duchownaj, šaracž Šaltar-Šješwa-čžidliški a šaracž Šauffa-Wošporiški běšchaj špěwaj, přeni w šerbskej, druhi w němškej rěčži na jubilara wunješłoj. Škuboko hnuty šo šutón ša wšch čžesčžowanja džakomasche, šotrež móža jemu byčž šastor t dalšchemu šwěrnemu a šcžěrpliwemu škutkowanju w Šnjeso-wej winizny. Šo šwojeho škutkowanja w Rošacžizach je knjes duch. Wicžas 7 lět Šbjelšezanškej wošadže jako dušchompastyr (1 lěto jako praedikant, 1 lěto jako wikar a 5 lět jako šaracž) škužil. Šak nješapomnita je jeho luboščž a špróžniwoscž tam byčla, njewidžišch jenož š nělotrežšuli počžahow jeho přjedawšesje wošady t njemu, ale tež š teje pschiwikšiwoscže, š šotrejž šu jeho přjedawšchi šollator a jeho přjedawšchi prušny šastojńšny bratšja t njemu na šwjedžeń pschischli. Šnjes šuperintendent Šäšler-Šadschowski jubilara šla-wjesche jako šprawneho pschipošwedarja čžišteho ewangelijsa. Šišcže nělotražšuli wubjerna rěčž pschi šwjedžeńškej šošcžinje na šarje wušbėhomasche jubilara šprawne šmyšlenje, jednore waschnje a jeho šcžěrpliwoscž pschi škutkowanju. Šišcže běšche šollator Rošacžan-šesje wošady dar pschipošklač: Šchtyri šcženja š wobrasami po italskim, němškim a hollandskim molowanju 14.—16. lěšštotka. — Šnjes knjes šaracž Wicžas, šutón šwěrnny pastyr, hišcže došhe lěta šwoju lubu wošadu paše a wošchemja. Šón Šnjes špožčž jemu a jeho š nim šwěrnje šwjajanej šotšje wjele štronyh lět!

— Šola t. red. Ššmolerja je šašo dostacž: Šorjad Šožich šlužbow, po Pruskej agendže, potajšim ša pruske šerbs-ške wošady. Šorucžamy tute šopjeńko naležnje.